

عنوان مقاله:

مولفه های مکان پایدار در معماری و شهرسازی مبتنی بر سنت ایرانی- اسلامی

محل انتشار:

دومین همایش ملی معماری و شهرسازی اسلامی (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

علیرضا نوریان - مربی گروه معماری، واحد تهران شرق، دانشگاه آزاد اسلامی تهران

خلاصه مقاله:

نقش مولفه ها و شاخص های بومی در طرح ریزی معماری و شهرسازی ماندگار که هویت بخش فضای کنونی ایران باشد موجب شد تا در این پژوهش با فرض آن که مفهوم پایداری ریشه های مستحکم در میانی فلسفی مبتنی بر آن دارد، ساختار معماری و شهرسازی بوم گرای ایران را از نقطه نظر معنایی و نگرش کمال گرای فرهنگ ایرانی- اسلامی با روشی تحلیلی و رویکردی استدلالی مورد مطالعه قرار داده و به دنبال شناسایی مولفه های مکان پایدار در شکل تماس یا شیوهی اسکان معماری و شهرسازی مبتنی بر آن باشیم، نگرش توحیدی حاکم بر جامعه ی ایرانی جهان را یک ابرسامانه طولی می بیند که به دنبال نمودار سازی وحدت در کثرت است، این نگرش کمال گرا موجب می شود تا تعامل فضاهای معماری در قالب یک سیستم انعطاف پذیر و پایدار در بطن شهرسازی مطرح شده و مکانی پایدار را طرح ریزی نماید که در آن واحدهای فضایی منفک طی یک فرآیند سازمان دهندهی نظم فضایی در قالب انسجام فضایی- مکانی به هم مرتبط شده به نحوی که فضاها سیال، لغزنده و مکمل یکدیگر میباشند و نوعی تداوم و پیوستگی فضایی را منجر میشوند. بررسی روند تحول الگوهای مطروحه از دوران مدرن تا عصر کنونی، نشان می دهد هر چند الگوهای شهرگرایی نوین غرب اخیرا پایداری را در ورای مباحث انرژی و با تکیه بر تعاملات اجتماعی- فرهنگی و معیارهای زیبایی شناسی جستجو می کند و بیشترین هم پوشانی را با مدل مطروحه شهرهای بوم گرای ایران در طی روند تکاملی خود دارند اما غفلت از بعد معنایی، به دلیل نوع جهان بینی جوامع معاصر غربی موجب تکران ها شده است در حالی که شکل گیری مولفه های پایداری در معماری و شهرسازی بوم گرای ایران تحت تاثیر کمال گرایی و گرایش به تعادل و وحدت بوده است

کلمات کلیدی:

مکان پایدار، انسجام فضایی- مکانی، تعادل، وحدت، پیوستگی فضایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/289653>

